

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, rozhodl samosoudkyně JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **R. Š.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha - Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 4. 6. 2018,
č. j. 40481/2018/ODSH/8,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 6. 2018, č. j. 40481/2018/ODSH/8 bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litomyšl (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 4. 2018, č. j. MěÚ Litomyšl 28436/2018, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), když se žalobce dopustil přestupku tím, že dne 10. 3. 2017

v 8:33 hodin v obci Litomyšl, na ulici Sokolovská, u prodejny Autotuning v km 157,5, jako řidič vozidla tovární značky Škoda Octavia, registrační značky vozidla XXX XXXX, jel rychlostí 66 km/hod. (po odečtení přípustné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h), čímž porušil nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h, stanovenou obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích, nejméně o 16 km/h. Tímto jednáním porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za uvedený přestupek byla žalobci podle § 11 odst. 1 písm. b) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o přestupcích“) a v souladu s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a na základě ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a podle vyhlášky č. 231/1996 Sb. mu byla uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce včasnou žalobu podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“). Žalobce předně tvrdí, že měření rychlosti vozidla bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze měřícího zařízení, což dovozuje ze zpětné „geometrické analýzy“, kterou sám provedl, a rovněž z toho, že vozidlo, v němž bylo měřící zařízení, ustavil pouze jeho řidič, přičemž podle návodu k obsluze má být měřící zařízení ustaveno dvěma osobami. Pokud jde o provedenou „geometrickou analýzu“, tvrdí žalobce, že bylo měřeno pod nesprávným úhlem. Žalobce nesouhlasí se závěrem správního orgánu I. stupně, který byl potvrzen žalovaným, totiž že pokud není vozidlo s měřičem rychlosti správně ustaveno, a to i ve vztahu k úhlu kamery a k úhlu radarové hlavy, pak by nebylo samotné měření ani zaznamenáno. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 1. 2. 2017, č. j. 9 As 102/2016-50, podle kterého nelze způsob fungování silničního radarového rychloměru považovat za notorietu. Žalobce tvrdí, že správní orgán v rozporu s ust. § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) neprovedl další dokazování. Tvrdí pak, že došlo k opomenutí důkazu, a to právě „geometrické analýzy.“
3. Žalobce dále namítal, že správní orgány zákonně nenaložily s jím vznesenou námitkou podjatosti. Žalobce tvrdí, že došlo k zásadní procesní vadě, když o námitce podjatosti rozhodoval správní orgán, přičemž námitka směřovala proti jeho zaměstnancům a odkázal na rozsudek NSS ze dne 14. 5. 2015, č. j. 5 As 96/2014-37, v němž NSS vyslovil názor, že se jednalo o vadu řízení, jestliže o námitkách podjatosti nerozhodoval nejbližší nadřízený správní orgán.
4. Žalobce namítal rovněž vady výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když ve výroku rozhodnutí není uveden směr, kterým měl žalobce v době spáchání přestupku jet, což dle něj způsobuje možnost záměny tohoto přestupku s jiným.
5. Žalobce namítal nezákonnost provedeného výsledku svědkyně M., policistky, která prováděla změření rychlosti vozidla žalobce. Svědkyně vycházela při podání výpovědi ze svých poznámek, přičemž podle § 101 odst. 2 trestního řádu má svědek poskytnout úplný a jasný obraz o skutečnosti důležitých pro trestní řízení, které vnímal svými smysly. Dle žalobce se tak nejednalo o svědeckou výpověď, ale pouze o přečtení oznámení přestupku.
6. Dále žalobce namítl nedostatky uvedených správních úvah ve vztahu k sankci, která byla žalobci uložena. Konkrétně tvrdí, že správní orgán neuvedl, jak k jednotlivým hlediskům závažnosti přestupku podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích přihlédl a jak je vyhodnotil,

proto považuje žalobce rozhodnutí správního orgánu I. stupně a ve spojení s ním i rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné.

7. Dále žalobce namítal, že se správní orgány nezabývaly tím, zda novější právní úprava by byla pro žalobce příznivější, tedy postupovaly v rozporu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Konkrétně žalobce poukazuje na to, že podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, lze uložit pokutu pod spodní hranici sankční sazby a dále rovněž na to, že tento nový procesní předpis již plně zakotvuje polehčující okolnosti, kterými se musí správní orgán zabývat.
8. Dále žalobce sporoval zákonnost ověření rychloměru jeho výrobcem RAMET a.s. Žalobce tvrdí rozpor s ust. § 14 správního řádu, tedy vyloučení osoby, o jejíž nepodjatosti panuje pochybnost, dále rozpor s obecnou právní zásadou *nemo iudex in causa sua* (nikdo nesmí být soudce ve své vlastní věci) a zdůrazňuje ekonomický zájem výrobce na ověření.
9. Dle žalobce proběhlo měření v dané věci v rozporu s ust. § 79a zákona o silničním provozu, neboť účelem měření rychlosti nepochybně nebyla prevence, nýbrž represe. Měření bylo prováděno skrytým způsobem z policejního vozidla v civilním provedení, což není v souladu s účelem měření rychlosti. Žalobce rovněž namítal, že správní orgány neodůvodnily, na základě čeho zvolily odchylku při naměřené rychlosti, tedy tento postup považuje za nepřezkoumatelný.
10. Žalobce uplatnil nesouhlas jeho osoby a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu a uplatnil nárok na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
11. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné, přičemž setrval na skutkovém a právním zhodnocení věci, jak uvedeno v žalovaném rozhodnutí a v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
12. Krajský soud přezkoumal napadané rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d/ a § 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumávání rozhodnutí krajský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), přičemž o žalobě rozhodl bez veřejného projednání věci v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud se po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí co do zjištění skutkového stavu věci a co do právního názoru na něj plně ztotožňuje s žalovaným rozhodnutím a na toto odkazuje. Smyslem soudního přezkumu totiž není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody s názorem soudu a odůvodněním napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, jak již setrvale judikuje Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130). K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Dále uvádí krajský soud skutkový stav věci a právní argumentaci.
13. Na nezbytný rozsah zjišťování skutkového stavu správním orgánem je třeba aplikovat v tomto ohledu klíčové ustanovení § 3 správního řádu, podle kterého nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu (zásady zákonnosti).

14. Pokud jde o zpochybnění použitelnosti a průkaznosti důkazů prokazujících naměřenou rychlost vozidla žalobce, pak krajský soud uzavřel, že tyto námitky nejsou důvodné, naopak ze správního spisu jasně vyplynulo, že vozidlo bylo změřeno řádně. Jak žalovaný správně uvedl v žalobou napadeném rozhodnutí (str. 3), Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 24. 8. 2011 č. j. 1 As 42/2011-115 zdůraznil, že existuje-li záznam z měření a bylo-li měření provedeno kalibrovaným měřidlem k tomu proškolenou obsluhou, pak bylo provedeno řádně: „[36] V tomto bodě se zdejší soud rovněž plně shoduje se závěrem žalovaného a krajského soudu. Pro věc je klíčové to, co uvádí krajský soud, totiž že důkaz o rychlosti stěžovatele byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen. Radar, o jehož identitě není žádná pochybnost, byl použit po dobu platnosti provedeného ověření (srov. zákonný požadavek § 11 odst. 1 zákona o metrologii). Jednotnost a správnost pracovních měřidel zajišťuje v potřebném rozsahu jejich uživatel kalibrací, není-li pro dané měřidlo vhodnější jiný způsob či metoda (§ 11 odst. 5). O tom, že oba strážníci, kteří v den stěžovatelova přestupku radar obsluhovali, byli v jeho užívání zaškoleni, není žádného sporu (srov. čl. 30 a 31 správního spisu).“ Použitý silniční rychloměr RAMER 10 C, výr. č. 14/0153 ve věci žalobce byl řádně ověřen s platností ověření do 2. 10. 2017, jak je prokázáno ověřovacím listem ze dne 3. 10. 2016. K povaze ověřovacího listu se již mnohokrát vyjádřil Nejvyšší správní soud, například v rozsudku ze dne 18. 9. 2018, č.j. 7 As 293/2018-19, ve kterém uvádí: „Ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 9/2013 - 35, či rozsudek téhož soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77). Ostatně i z další judikatury vyplývá, že za dostačující podklad lze považovat ověřovací list vydaný metrologickým ústavem a osvědčení zasahujících policistů pro užívání měřicího zařízení (srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77, ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 As 39/2007 - 66, ze dne 21. 9. 2015, č. j. 1 As 79/2015 - 56 atp.).“ Krajský soud má tak tímto za dostatečně prokázanou správnou funkčnost měřicího zařízení. Navíc dle uživatelského manuálu tohoto laserového rychloměru v případě chyby měření přístroj měření nedokončí či vyhotoví chybové hlášení. K tomu lze odkázat přiměřeně na rozsudek NSS ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3As 82/2012-27, dále např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, nebo lze konkrétně citovat z rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017 - 42, kde NSS uvedl, že: „pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřicím zařízením zaznamenaná vůbec není (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27). Současně však Nejvyšší správní soud konstatuje, že totéž platí i pro radarové měřicí zařízení Ramer 10 C: Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51) Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný.“ V dané věci žalobce byla přitom hodnota měření řádně zaznamenána.
15. Policistka D. M., která obsluhovala dle oznámení přestupku ze dne 25. 3. 2017 a dle úředního záznamu o podezření ze spáchání přestupku ze dne 10. 3. 2017 měřicí zařízení RAMER 10 C, byla řádně proškolená k obsluze přímo uvedeného měřicího zařízení, jak je prokázáno zprávou Policie ČR, Krajského ředitelství Pardubického kraje ze dne 1. 7. 2016.

Ve správním spise je rovněž založen výstup z měřicího zařízení s fotodokumentací (trojsnímek) s čitelnou registrační značkou vozidla a se zaznamenáním naměřené rychlosti vozidla 69 km/h (před odečtením odchylky měření). Tedy je zjevné, že v dané věci byly shromážděny zásadní důkazy pro učinění závěru o tom, že změřené vozidlo žalobce jelo rychlostí 66 km/h (po zohlednění odchylky měření), a to při jízdě v obci Litomyšl, ve směru jízdy na Svitavy, kde je obecnou právní úpravou stanovena maximální rychlost jízdy 50 km/h. Podle úředního záznamu o podezření z přestupku, který byl sepsán na místě samém dne 10. 3. 2018 a který žalobce odmítl podepsat, bylo vozidlo po celou dobu od zjištění přestupku v dohledu hlídky. Součástí spisu je rovněž návod k obsluze měřicího zařízení RAMER 10 C.

16. Při ústním jednání dne 18. 7. 2017 bylo provedeno dokazování důkazy založenými ve správním spise za přítomnosti zmocněnce žalobce Ing. M. J. a dále při ústním jednání dne 23. 8. 2017 byly tyto důkazy zopakovány a byla po řádném procesním poučení podle § 55 správního řádu a podle trestního zákoníku vyslechnuta jako svědkyně policistka D. M. Ta zejména uvedla, že měření bylo provedeno v přímém úseku, radar byl v automatickém režimu, a dále, že měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze. Svědkyně výslovně potvrdila rovnoběžné ustavení služebního vozidla ve vztahu k vozovce. Současně vyloučila změřením jiného vozidla, vyloučila ovlivnění změřené rychlosti reflexí a potvrdila, že vozidlo žalobce měla hlídka po celou dobu do jeho zastavení v dohledu. To je již ostatně uvedeno v úředním záznamu z místa přestupku. K tomu soud dodává, že zcela pochopitelně svědkyně vypověděla, že vozidlo ustavil vodorovně s vozovkou řidič, neboť ten toliko ovládal řízení. K výpovědi svědkyně D. M. ještě krajský soud uvádí, že tato sama spontánně uvedla, že skutečnosti ohledně spáchání přestupku zjistila z vlastních poznámek, které si donesla ke svědecké výpovědi. Teprve poté následovaly otázky ohledně ustavení vozidla a průběhu měření. Ostatně tato okolnost nemohla významně oslabit důkazní hodnotu výpovědi, neboť dle poznámek vypověděla svědkyně objektivní okolnosti popisující skutek, tedy místo, čas, typ vozidla a tyto byly zjištělné právě z úředního záznamu sepsaného na místě samém, tedy tato část výpovědi ani nic nového do řízení nevnesla. Ostatně krajský soud odkazuje na přílehlavý názor Ústavního soudu vyjádřený v usnesení ze dne 20. 6. 2017, č.j. III. ÚS 1319/2017 (bod 9), který ani ve věcech dopravních přestupků výslech policistů nepředpokládá, naopak předpokládá, že se běžně vychází právě z listin pořízených v průběhu a bezprostředně po zjištění přestupku: „Ústavnímu soudu nezbyvá, než přisvědčit Nejvyššímu správnímu soudu, že k odsouzení za přestupek není nezbytně nutný výslech policistů provádějících měření, neexistují-li objektivní pochybnosti o jeho správnosti. Ostatně ani v trestním řízení, na jehož standardy stěžovatel upozorňuje, není úplně obvyklé, aby soud vyslyšel policisty provádějící kupříkladu ohledání místa činu či srovnání genetických nebo balistických vzorků. Takový výslech je naopak spíše výjimkou v situaci, kdy úřední listiny obsahují nějaké nedostatky nebo rozpory s dalšími důkazy. U méně závažné přestupkové agendy tak není takový postup rovněž nutný. Úřední záznamy totiž mimo jiné nahrazují výpovědi policistů, kteří by již, zcela pochopitelně, nemuseli být schopni jednotlivé dopravní přestupky kupř. s odstupem jednoho roku identifikovat a vzájemně od sebe odlišit.“
17. Pokud šlo o ověření rychloměru jeho výrobcem, k tomu je třeba uvést, že již NSS vyjádřil v rozsudku ze dne 22. 12. 2010, č. j. 5 As 81/2009- 101, kdy ověření za totožných skutkových okolností, tj., kdy je výrobce rovněž autorizovaným metrologickým střediskem, akceptoval a zformuloval tuto právní větu: „Ze zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, a jeho prováděcích předpisů vyplývá, že výrobce silničních rychloměrů

používaných při kontrole dodržování pravidel silničního provozu byl současně autorizovaným metrologickým střediskem, jestliže ho Úřad pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví autorizoval k výkonům v oblasti státní metrologické kontroly měřidel.“ Proto ani uvedená námitka nemůže obstát. Pokud jde o přípustnou odchylku měření, ta je dána v uživatelském manuálu (v daném případě ± 3 km/h 100 km/h), přičemž i svědkyně uvedla, že měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení.

18. K námitce skrytého provádění měření Policií ČR a jeho oprávněnosti podle § 79a zákona o silničním provozu, krajský soud uvádí, že i měření prováděné Policií ČR z neoznačeného vozidla je v souladu s tímto ustanovením, jehož účelem je zvýšení bezpečnosti silničního provozu. K tomu se již Nejvyšší správní soud vyjádřil, např. v rozsudku ze dne 5. 5. 2016, č. j. 10 As 193/2015- 34: „[11] Stěžovatel zpochybnil postup policistů měřících rychlost z policejního vozidla v civilním provedení, které stálo v odstavném pruhu tělesa silnice pro motorová vozidla, a to bez zapnutého nouzového nebo výstražného osvětlení a bez toho, aby policisté za toto vozidlo umístili výstražný trojúhelník. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí následující. [12] Podle § 79a zákona o silničním provozu je policie a obecní policie za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích oprávněna měřit rychlost vozidel. Podle § 62 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“), policie může, je-li to nezbytné pro plnění jejích úkolů, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy osob a věcí nacházejících se na místech veřejně přístupných a zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu úkonu.“
19. Zmocněnec žalobce následně v písemném vyjádření namítl reflexi, tedy lomový odraz vyvolaný předmětem v měřícím svazku, a chybné ustavení služebního vozidla, což mělo mít vliv na výsledek změřené rychlosti. Žalobce tak předložil vlastní „geometrickou analýzu“, kdy do snímku z měření zanesl osu záznamového zařízení. Žalobce však konkrétně neuvedl žádný předmět, který měl v jeho případě reflexi způsobit. Na str. 72 správního spisu je učiněn úřední záznam, podle kterého policista Mgr. M. K., vedoucí dálničního oddělení Policie ČR Litomyšl, uvedl, že pokud není vozidlo ustaveno správně i ve vztahu k úhlu kamery a úhlu radarové hlavy, není samotné měření zaznamenáno. Do správního spisu byla doplněna část návodu k obsluze měřicího zařízení RAMER 10 C, z níž se podává, že obecně k reflexi může dojít na velkých kovových plochách. Jednoduchá reflexe vzniká na polohách, které se vykytují rovnoběžně s jízdní dráhou, např. může vzniknout od svodidel, parkujících automobilů, autobusů, tramvají: „Takový zlom záření je možné zjistit tehdy, jestliže na důkazovém snímku není zobrazen žádný automobil, nebo se zde nachází automobil v ne zcela běžné poloze.“ V dané věci však vozidlo žalobce bylo na fotografii z měřicího zařízení zachyceno, a to v běžné poloze vozidla jedoucího po silnici. Dvojitá reflexe, kdy se radarový signál odráží od velkoplošné reflexní plochy měřeného vozidla na velkoplošnou čelní plochu příjíždějícího vozidla v protisměru a dále zpět k měřenému vozidlu a k měřicímu zařízení, je málo pravděpodobná, neboť je doprovázena naměřením nerealisticky vysoké rychlosti z důvodu sečtení rychlosti dvou vozidel. Reálná rychlost může být naměřena, pokud protijedoucí vozidlo jede extrémně pomalu či stojí. O takový případ u žalobce rovněž nešlo. Reflexe na trojitým zrcadle spočívá v odrazu od kolmých za sebou stojících odrazových ploch, typickým projevem je naměřením dvojnásobné rychlosti oproti skutečné rychlosti měřeného vozidla. K uvedenému výkladu obsaženému v návodu k obsluze krajský soud zdůrazňuje, že o riziku reflexe, stejně jako o správném ustavení vozidla, čímž lze reflexi zcela anulovat (str. 16 návodu), byla měření provádějící policistka řádně poučena a proškolená, jak prokázáno právě

zprávou Policie ČR, Krajského ředitelství Pardubického kraje, uvedena shora. Žalobce přitom neuvedl žádný konkrétní předmět, který snad měl reflexi způsobit. Na místě měřeného úseku nebyla svodidla, nestála zde žádná vozidla, nebyla naměřena téměř dvojnásobná či jiná významně vysoká rychlost, vozidla pohybující se v protisměru nejela extrémně nízkou rychlostí, to žalobce ani netvrdil, tedy nebyla zde žádná indicie nasvědčující tomu, že by k reflexi mělo dojít. Nadto svědkyně jasně vypověděla, a to po jejím řádném procesním poučení, že vozidlo bylo ustaveno a měření proběhlo řádně v souladu s návodem, nebyly zde žádné nestandardní okolnosti. Za dané situace nemá krajský soud žádný rozumný důvod zabývat se podrobněji údajnou „geometrickou analýzou“ žalobce, když je zjevné, že následné zpracování snímku zakreslením osy nemůže být nikdy zcela přesné a nemůže tak samo o sobě, bez jakýchkoliv dalších indicií, jak uvedeno, sloužit jako důkaz o reflexi při měření. Jinak řečeno, tento náskres žalobce není způsobit zpochybnit výstup z měření za situace, kdy nejsou žádné indicie svědčící o nestandardnosti měření. Tedy krajský soud činí ten zásadní závěr ve věci, že měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, k tomu proškolenou osobou a ověřeným měřícím zařízením, proto je stěžejním důkazem v této věci.

20. Pro úplnost krajský soud uvádí, že ve vztahu k uvedené „geometrické analýze“ žalobce se nemůže jednat o opomenutý důkaz ve smyslu soudní judikatury, neboť správní orgán I. stupně měl dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, tedy jednalo se zjevně o nadbytečný důkaz, jehož potenciální důkazní hodnota nadto byla s ohledem na uvedený návod k obsluze mizivá, jak ostatně vyplývá i z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který ve svém rozhodnutí vyjádření doplněné mapou a fotografií nezamlčel (str. 4 rozhodnutí), nýbrž konstatoval, že těmito tvrzeními nevnesl žalobce do řízení důvodné pochybnosti a dále, že výsledek měření lze považovat za nezpochybnitelný. K tomu krajský soud odkazuje na judikaturu správních soudů, podle které nelze přeceňovat nároky na odůvodnění správních rozhodnutí a je namístě se spokojit i s odpovědí implicitní (viz rovněž nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobit změnit výrok.“, obdobně rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19), zejména je-li v této věci jasné, že správní orgán I. stupně a stejně tak žalovaný považovali skutkový stav za jednoznačně prokázaný na základě v rozhodnutí správního orgánu I. stupně explicitně uvedených důkazů.
21. K výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když žalobce namítal absenci uvedení směru jízdy, je třeba uvést, že výrok je v dané věci zcela dostatečný z pohledu nezaměnitelnosti skutku. Skutek je dostatečně ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vymezen tak, aby nedošlo k jeho zaměnitelnosti, což je to podstatné. Skutek, tedy událost projevenou ve vnějším světě, která je následně kvalifikována jako protiprávní jednání (k pojmu skutek viz usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02), je třeba místně, časově a věcně, tedy popisem, vymezit, a to tak, aby nemohlo dojít k záměně skutku s jiným skutkem a aby tudíž byla dodržena zásada „*ne bis in idem*“ (ne dvakrát v téže věci). Místní vymezení je pouze jedním ze způsobů vymezení, vedle kterého je skutek dostatečně vymezen rovněž časem spáchání a popisem skutku. Proti těmto dalším složkám vymezení skutku žalobce nic nenamítal. Obdobně lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS, kde bylo vysloveno: „Vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu proto vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. (...) V rozhodnutí trestního charakteru (...)“

je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen - to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“ Soud uzavřel, že skutek byl vymezen dostatečně ve smyslu jeho nezaměnitelnosti, proto ani tato žalobní námitka nemůže obstát.

22. Pokud jde o sankci, ta byla dostatečně odůvodněna, když tu uložil správní orgán I. stupně za jednání zaviněné ve formě vědomé nedbalosti na samé spodní hranici zákonné sazby (1 500 Kč až 2 500 Kč) a zdůraznil výchovnou roli pokuty pro žalobce. Výslovně uvedl, že neshledal přitěžující, ale ani polehčující okolnosti vyjma EKŘ žalobce (str. 6 rozhodnutí). Správní orgány proto dostatečně vyhodnotily závažnost přestupku co do jeho způsobu spáchání, následků a okolností podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Uvedená námitka proto není důvodná. Dle ust. § 112 odst. 4 zák. č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, platí, že zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů. I kdyby snad měl správní orgán postupovat podle § 112 odst. 1 cit. zákona, podle kterého se na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona a odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější, pak podle § 44 odst. 1 posledně cit. zákona lze pokutu snížit pod dolní hranici pouze mimořádně za tam uvedených okolností. Žádná z takových okolností však nebyla zjištěna, ani zejména žalobcem tvrzena.
23. Pokud šlo o námitku údajné podjatosti oprávněné úřední osoby, neboť správní orgán I. stupně je údajně finančně zainteresován na uložení peněžité sankce, neboť je jeho příjmem, pak tato byla řádně vypořádána usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 3. 7. 2017, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 10. 2017. Žalobce pak v žalobě sporoval, že o námitce rozhodl právě nejprve správní orgán I. stupně, proti jehož zaměstnancům námitka směřovala. Žalobce odkázal na rozsudek NSS č.j. 5 As 96/2014-37 ze dne 14. 5. 2015, v němž se však jednalo o případ, kdy byla v řízení před správním orgánem prvního stupně uplatněna námitka podjatosti proti všem úředním osobám magistrátu, včetně úředních osob, které jinak rozhodují o námitkách podjatosti. Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že v daném případě došlo v řízení před správním orgánem prvního stupně k pochybení spočívajícímu v tom, že se na rozhodování o námitce podjatosti podílely úřední osoby, vůči nimž tato námitka podjatosti a její důvody směřovaly. Jedná se tedy o zcela odlišnou situaci, neboť žalobce vznesl námitku proti konkrétní oprávněné úřední osobě správního orgánu I. stupně a o této námitce rozhodl tajemník Městského úřadu Litomyšl, Ing. B. P. Tedy odkaz žalobce na uvedený rozsudek je nepřijatelný a jeho námitka nedůvodná.
24. Krajský soud uzavírá, že stěžejní důkaz, kterým je výstup z měření (obsahující fotodokumentaci s uvedením rychlosti), nebyl důvodně zpochybněn. Krajský soud nenalézá žádný rozumný důvod pro pochybnosti o správnosti měření, proti zasahujícím policistům nebyly uplatněny žádné konkrétní, ale ani obecné námitky, z nichž by se dalo dovodit, že by snad zasahující policisté měli na výsledku řízení jakýkoliv zájem, proto je

třeba vycházet z toho, že služební povinnost vykonávali tak, aby při zásahu nepřekročili míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného zákonem nebo služebním úkonem, jak se uvádí v rozsudku NSS č.j. 4As 19/2007-114 ze dne 27. 9. 2007.

25. Krajský soud ze všech shora uvedených důvodů uzavřel, že zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013-35). Podle závěru obsaženého v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011-68 (publikovaný pod č. 3014/2014Sb. NSS) „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku*“. V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Podklady, které byly použity ke zjištění skutkového stavu a prokázání viny žalobce, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku, když žalobcem uplatněné námitky nemohly vyvrátit závěry správních orgánů o existenci jeho viny. Z průběhu dosavadního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení podezření ze spáchání přestupku, fotodokumentace zahrnující fotografický záznam o měření rychlosti, ověřovací list pro toto měřicí zařízení, osvědčení o proškolení příslušné policistky a návod k obsluze měřicího zařízení. Tyto důkazní prostředky jsou zcela dostatečné k objasnění skutkového stavu věci (opět viz rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, 3 As 9/2013-35). Tedy krajský soud uzavírá, že správní orgán I. stupně a rovněž tak žalovaný správní orgán postupovaly v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, když o zjištěném skutkovém stavu nejsou dány důvodné pochybnosti, přičemž správní orgány nezatížily správní řízení takovou procesní vadou, která mohla mít vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí.
26. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
27. Pro úplnost krajský soud uvádí, že pokud jde o žádost žalobce a jeho právního zástupce o anonymizaci osobních údajů v soudních rozhodnutích, která jsou zveřejňována na webových stránkách Nejvyššího správního soudu, pak se nejedná o žalobní bod, nýbrž o žádost směřovanou k Nejvyššímu správnímu soudu, proto se k ní krajský soud nevyjadřuje.
28. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšný žalovaný se při jednání soudu práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 31. prosince 2018

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně